

[Ministeren for skatter og afgifter]

om, at vi skal have nogle hovedretningslinjer, lovgivning vedtaget i folketinget, om en samlet indkomstskattereform, og heri vil indgå en beskatning af de skattefrie institutioner. Det er interessant i forhold til provenuet, men det mest interessante i det forhold er måske i virkeligheden, som det også har været fremhævet af hr. Rahbæk Møller, de positive virkninger, en sådan beskatning vil have med hensyn til at få en indeksfinansiering til gavn for byggeri og beskæftigelse til at fungere, til at få en landbrugsfinansieringsreform til at fungere. Jeg har også indtryk af, at der hos et flertal i folketinget er overensstemmelse med hensyn til, at det er ædle formål, det er vigtige formål, det er presserende formål, der her skal opfyldes.

Ja, hr. Arne Bjerregaard holdt jo en tale om, at jeg havde svigtet hans tillid, og at han var skuffet over mig. Situationen er – medmindre der laves nogle flere fantastisk hykleriske stemmetaktiske overvejelser om i den side af salen – at det eneste flertal, der overhovedet kan bære afgiftsforhøjelser igennem, er socialistisk folkeparti, socialdemokratiet og det radikale venstre.

Jeg har ikke lagt skjul på – det er der heller ingen grund til, når regeringen er kommet med sit udspil – at vi synes, vi havde en bedre form, men vi har prøvet at nå en forståelse med andre partier, der i hvert fald muliggjorde en meget stor del af det, vi ville.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal gentage det, jeg har sagt tidligere heroppefra og sagt til ministeren før: vi er ikke sindede at gennemføre som første led en beskatning af renteindtægter, f.eks. fra pensioner, og lade dem indgå i statsregnskabet fra 1. januar 1983, før der er truffet beslutning om anvendelse af disse penge til en skattereform. Om der bliver noget tilovers, tvivler jeg på, men det vil vi da gerne se på.

Jeg har sagt dette til ministeren. Jeg havde på fornemmelsen ved en samtale i går, hvor flere ministre var til stede, at det var klart for regeringen, at sådan var det radikale standpunkt. Bliver der penge tilovers, når vi har gennemført vore ønsker til en skattereform, så indgår de naturligvis i statsregnskabet, men vi tager ikke først til det, så der ikke bliver penge tilovers til skattereformen.

Maisted (FP):

Da der er blevet givet luft for en generel debat om afgifterne, mener jeg ikke, at man skal se bort fra den energipolitik, regeringen lægger op til, når den siger, at man altid kan indføre indekserede olieafgifter til efteråret. Det er et budget, som vi ved andrager måske 10–15 mia kr. på den forkerte side af lånesiden i 1990, altså talstørrelser, der er langt større end den afgiftspakke, regeringen her lægger frem.

Det har selvfølgelig betydning for den varmemforsyningslov, som er til behandling i kommunerne i øjeblikket. Der er mekanismen jo den, at først har kommunerne lavet varmeplaner, som de har givet videre til amtsrådene, som så har lavet en regional varmemforsyningsplan og sendt det til energiministeriet. Så er tanken jo den, at det hele går tilbage til kommunerne, og så skal de til at beslutte sig for, om de vil have naturgas eller de vil have kraftvarme, eller hvilken anden form for energiforsyning de vil have. Så er det klart, at det ikke er uden betydning for kommunerne og for landets borgere at vide, hvilken energipolitik denne regering står for.

Vi ved med de forslag, der ligger her, at det blot er en begyndelse til en energipolitik, hvor afgifter skal sørge for, at priserne på naturgas og på olie og på kraftvarme til sin tid bliver ens, og det betyder for befolkningen, at de bliver lige høje. Der har skatte- og afgiftsministeren desværre uanede muligheder for at regulere den danske befolknings købekraft og velfærd, og de tal, vi her taler om, er næsten pebernødder i forhold til det, skatteministeren via energipolitikken kan komme til at råde over.

Vi vil selvfølgelig stemme imod enhver form for afgifter, der fratager den danske befolkning et frit forbrugsvalg, og vi vil selvfølgelig bekæmpe en energipolitik, der baserer sig på afgiftspolitik, sådan at den nødlidende statskasse får endnu flere midler ind, og som forringer den danske befolknings levestandard. Det er af vital betydning for det danske samfund, at man har en energipolitik, hvor det er markedspriserne, der er afgørende for, hvad befolkningen skal betale. Det er af vital betydning for et samfund i fremdrift, at det råder over den billigst mulige energiforsyning. Det, vi ser nu fra skatteministerens side, er blot det første trin på en